

KARANG-SZÓ

Csongrád - Piroskavárosi Szent József Plébánia és a Bokrosi Szent László Templom
híveinek lapja

V. évfolyam, 4. szám, 2006. Karácsony

Miért jó meghitten ünnepelni Karácsonykor?

Karácsony éjszakáján mindenütt, szinte az egész világon az emberek megemlékezve Jézus születéséről, fenyőfát állítanak, megajándékozzák egymást és néhány napot szereteteikkel, családjukkal töltenek. Ilyenkor felelevenednek bennünk azok az élmények, amelyek kicsi korunkban történtek velünk. A betlehemi kised saját gyermekkorunkra emlékeztet bennünket, amikor mi is kiszolgáltatottak, szüleink, nevelőink segítségére rászorultak voltunk.

Gyermekkorunk felé való tekintésünkben, vágyódásunkban figyelemreméltó irányulások vannak jelen: Mint akkor, szeretnénk újra olyan közel lenni az emberekhez, tisztán, egyszerűen, előítéletek nélkül fordulni feléjük. A maga egyszerűségében és titokzatosságában szemlélni a körülöttünk levő világot. Vágyakozással emlékezünk arra, amikor önfeledten tudtunk játszani egyszerű eszközökkel, amikor természetes és jó volt, hogy egymást követték a napok, mert mindegyik egy-egy új élményt, felfedezést, találkozást hozott. Amikor át tudtuk élni nemcsak egy-egy népmesehős, hanem rajta

keresztül a hozzánk közelállók megpróbáltatásait, örömeit, mert közel mertük őket engedni a szívünkhöz. Amikor hittük, hogy önmagunkért szeretnek bennünket és ez természetes és örömteli volt számunkra, s megerősített bennünket.

Szeretnénk újra ezzel a gyermeki, tiszta lélekkel tekinteni önmagunkra, életünkre, kapcsolatainkra, hogy ne kelljen letagadnunk és magunkba rejtenünk, ha fáj valami, hogy bátran kérhessünk segítséget, mert nem kell szégyenkeznünk, ha valamiben gyöngék vagyunk. Hogy a megbékélés reményében kérhessünk bocsánatot. Szeretnénk újra a reményből élni, értelmünket használva nem belenyugodni abba, hogy kevesebbek legyünk, mint amennyi lehetnénk. Nem elfogadni, hogy úgy kelljen élnünk, ahogy nem akarunk. Azt szeretnénk, hogy határt nem ismerő vágyaink a beteljesedés, a megvalósulás felé haladhassanak.

Mit jelent a vallásos ember számára karácsony ünnepe? Megpihenést a hétköznapi embert próbáló teljesítménykényszeréből. Békességünk keresését, megtalálását, melyet a szertartások, a betlehemi játékok, szentírási szakaszaink, énekeink árasztanak, mely mindannyiunkat eltölthet, ha nyitottak vagyunk rá. Ilyenkor a családi otthon a templom meghittségét sugározza és az éjféli misén, a templomban már úgy jövünk össze, mint egy nagycsaládnak fiai. A bizalmat, amit oly sokszor elveszítünk. Bizakodásunk felelevenítését abban, hogy van értelme az életünknek, hogy kapcsolatainknak ez ad szépséget. Ezzel ajándékozott meg bennünket a Megszületett és feléje is ez lehet méltó viszonzásunk. Örömet, hogy a szertartásokon meg tudjuk ajándékozni egymást a jelenlétünkkel.

Törekvést arra, hogy megnyissuk bensőnket egy olyan állapot felé, melyben sérülései és hibái ellenére el tudjuk fogadni egymást, önmagunkat. Ez ünnep átélése megerősíti egymáshoz tartozásunkat; a családhoz, barátokhoz, a közelünkben élőkhez fűződő kapcsolatunkat.

folytatva a 2. oldalon

az 1. oldal folytatása

Váramozás-vágyakozás

Kifejezzük, hogy nem elszigetelten, függetlenségbe zárkozva szeretnénk élni, hanem szükségünk van arra, hogy mások jelenlétét befogadjuk és ők is elfogadjanak minket.

Mint ahogyan szükségünk van a nappalra, hogy dolgozzunk, tevékenykedjünk, és az éjszakára, hogy aludjunk; vagy ahogyan szükségünk van a négy évszakra az időjárási változásokkal, ugyanúgy szükségünk van az egész esztendei munka utáni ünnepi öröme. Az emberi szívnek szüksége van valamire, ami túl van a naponta ismétlődő taposómalmon. A szívünk olyan boldogságra szomjazik, ami itt a földön elérhetetlennek tűnik; a végtelent áhítja, az örökkévalót, valamit, ami értelmet ad az emberi életnek és az egyhangú mindennapoknak.

A szentestén egy olyan személynek és üzenetének a megszületését, meggyökerezését, ünnepeljük, aki a másik ember szeretetét; mint az elfogadás, a megbocsátás legfőbb feladatát hirdette és valósította meg. Ő, szavaival és minden tetteivel egy olyan élet-, és szeretetforrás jelenlétéről tanúskodott, amelyben a szeretetre, a boldogságra való vágyakozás nem utópia, vágyalom maradt, hanem elérhető, tapasztalható valóság. A karácsony megünneplése jele ennek a földöntúli vágnak, boldogságnak, szimbóluma annak, amire mindannyian vágyakozunk.

Nem pusztán emlékezés ez az ünnep, hanem újra élővé teszi azt az eseményt, amely közel kétezer évvel ezelőtt ment végbe. Nemcsak felidézzük a múlt eseményeit, hanem át is éljük egy-egy karácsonyi ének eléneklésével, a csillagszórók meggyújtásával, az ajándékozás örömeivel. Minél nehezebb, egyhangúbb a mindennapi élet, annál inkább szükségünk van bensőnknek ünneplésre, rácsodálkozásra. Szükségünk van ezekre a pillanatokra, amikor a család tagjai összegyűlnek, beszélgetnek, amikor különleges ételeket szolgálnak fel.

A karácsony megünneplése táplálék, feltöltődés. Új erőt ad, hogy több szeretettel induljunk neki a mindennapi életnek. A családok számára fontos, hogy mindnyájan együtt ünnepeljenek. Fontos, hogy a gyerekek szüleikkel együtt nevéssenek, játsszanak és énekeljenek, és lássák, hogy a szülők örülnek az együttlétnek. A karácsony a családok és a gyerekek ünnepe. Fedezzük föl újra a karácsonyt, hogy szebb legyen az ünnepünk, ünneplésünk és körülöttünk emberibb az élet!

Veréb László plébános

Advent a vágyakozás ideje. Erről beszélgettünk a hittanosaimmal. Mi az, amire ti vágyakoztok? Megdöbbenő válaszokat kaptam. Számítógép előtt ülni a nap 24 órájában, videó játékkal játszani, csavarogni, tv-t bámulni... Nem vagyok pszichológus, de magamtól is rájöttem, hogy komoly gondok lehetnek otthon. Azoknak a gyerekeknek, akiket tanítok, sokan sérült családokból érkeztek. Érzelmileg sérültek. Hát persze! Édesanyára, édesapára, szerető családra lenne szükségük, ahol megtapasztalhatják mi is az a szeretet. Egy kérdés merült fel bennem: hogyan beszéljek ezek után az Isten szeretetére való vágyakozásról? Tulajdonképpen mi is az a vágyakozás? Szerető kívánczóság az után, aki mélységesen betölti és kielégíti szívünket. A vágyakozás mindig a szeretettel kapcsolatos, a szívvel, amely a vágyakozás révén tágul ki. Szent Ágoston püspök írja:

A vágyakozás az ember egyik alapjellemzője. Az ember lényege szerint olyan valaki, aki Isten után vágyakozik. Ez nem mindig nyilvánvaló, de minden földi vágyakozásban ott rejlik ez a végső, Isten utáni vágyakozás is. Ha szenvedélyesen vágyakozom a sikerre, a vagyonra, a gazdagságra, az elismerésre, akkor vágyakozásom mindig túlmutat az elérhetőn. Nincs olyan elismerés, amely teljesen kielégítené vágyakozásomat. Nincs olyan vagyon, amely teljes nyugalmat biztosíthatna nekem. Végső soron minden vágyamban Isten után vágyakozom. Ezt fejtette ki Ágoston, amikor azt írta: „Nyugtalan a mi szívünk, míg nyugalmat nem talál benned, Istenem”.

Szent Ágostont olvasva, az elkeseredés vett erőt rajtam. Mi lesz azokkal, akik nem tudnak helyesen vágyakozni? Mert azok az emberek, akik elfojtják vágyaikat, bizony szenvedélybeteggé válnak. Az adventi időszak a legalkalmasabb időszak mindnyájunknak, hogy szenvedélyeinket, elfojtott vágyainkat, újra Isten utáni vágyakozássá formáljuk. Bizonyára mindenki találkozott már szenvedélybeteg emberrel, aki szenvedélye által rabbá vált. Ezek az emberek függőségi viszonyban élnek, és minden vágyuk a szenvedély kielégítésére szolgál. Azonban, ha adventben találkozunk Önmagunkkal, az Isten utáni vágyainkkal, akkor meg fogunk tudni békélni életünk átlagosságával is. Így meg tudjuk siratni mindazon illúziókat, melyeket az életünkről alkottunk magunknak. Például, az életünk mindig sikeres lesz.

És mi lesz akkor, amikor mindezek nem teljesülnek? Önmagának kezd el hazudni az ember. Elhitesi magával a lehetetlent, és álrealitások mögé bújik. Teljes skizofrén állapot ez, nem? Arról beszélni és álmodozni, ami nem az enyém, és soha nem is lesz, elbújni saját személyiségem árnyékába.

Itt újra fel kell tennem a kérdést: Mi is tulajdonképpen a vágyakozás? Vannak-e pozitív hatásai? Az bizonyos, hogy segít abban: ne terheljük túl az életünket mindenféle elvárásokkal, önmagunkkal, és másokkal szemben. Békében tudunk élni önmagunkkal, és a világgal. El tudjuk fogadni önmagunkat, és másokat is úgy, amilyenek. Mert a vágyaink túlmutatnak önmagunkon. Az Isten úgy alkotta meg az embert, hogy ideális esetben rákérdezzen a jövőre, mindarra, mi nem ő, és nem ezen a világon van, amely a tapasztalatain is túlmutat.

Ebből az következik, hogy a helyes vágyakozás segít abban, hogy ne ehhez a világhoz ragaszkodjam, hanem a transzcendens, isteni világhoz. Ezzel elismerem, hogy Isten az egyetlen, aki minden vágyunk, és Ő az, aki szenvedélyeinket ki tudja elégíteni. Így válunk képessé arra, hogy találkozni tudjunk önmagunkkal, és a másik emberrel, mert lehetővé teszi, hogy előítéletektől mentesen tudjunk közelebb kerülni embertársainkhoz.

Csak így válik lehetővé, hogy édesanya találkozzon gyermekével, gyermek édesanyjával, Isten az emberrel, és ember Isten szeretetével. Mert képesek lesznek élvezni a találkozás minden pillanatát anélkül, hogy valami fontosabbat akarnának.

Saint Exupéry mondta: „Ha hajót akarsz építeni, tanítsd meg az embereket a széles óceán iránti vágyakozásra”. A vágyakozásban olyan erő rejlik, amely képessé tesz arra, hogy egészen konkrét módon közelítsük meg utópiánkat. A vágyakozás arra ösztönözte a középkori embereket, hogy magas dómokat építsenek. Ez az építészet a vágyakozásból élt. A zene is a vágyakozásból él, s ablakot nyit az égre. Végső soron minden művészet az örökkévaló, a még soha nem volt megmunkálása. Az egészen más iránti vágyakozásnak a kifejeződése. A vágyakozásban olyan erő rejlik, amely képes szétfeszíteni a betont, képes széttörni azt a páncélt, amelyet azért építettünk magunk köré, hogy érzéketlenek legyünk a másik világ iránt. A vágyakozás megnyitja szűk világunkat. Nyitva tartja fölöttünk a horizontot. A vágyakozás nem zárkózik el az élet rettenetes tényei elől, viszont rávezet minket annak a reménynek a nyomára, amelynek segítségével képesek vagyunk szembenézni a valósággal, anélkül hogy kétségbeesnénk miatta.

Advent idején kérdezzük meg önmagunktól, tulajdonképpen mi is a legmélyebb vágyakozásunk? Ha érintkezésbe lépünk a vágyainkkal, egészen biztos, hogy szívünk tágasra nyílik, szabadnak fogjuk érezni magunkat, még akkor is, ha körülöttünk minden olyan szűkös.

Sutka István káplán

Várkonyi István

Szeretet nélkül nincsen karácsony

Szeretet nélkül nincsen karácsony,
hiába gyúl fény a fenyőágon,
hiába a fák csillogó éke,
ha szívünkben nincs szeretet, s béke.

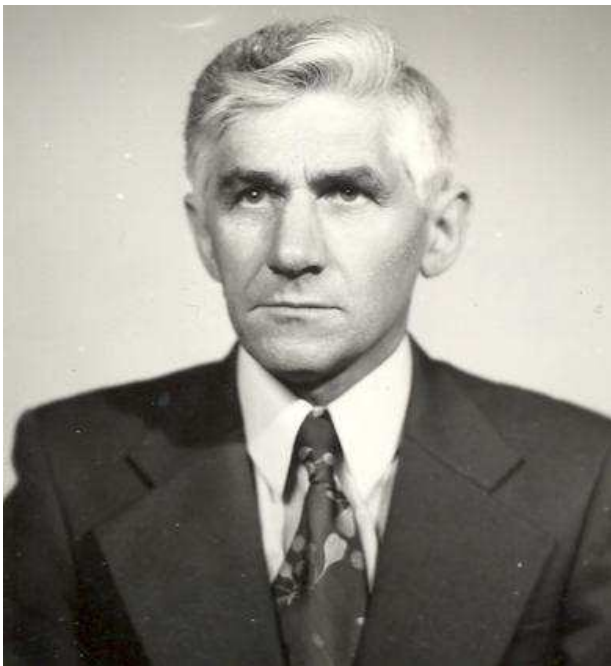
Hiába zeng glóriát az ének,
dallamai az égig nem érnek,
ha a szívekben nincs megbocsátás,
nincs Messiás és nincsen Megváltás.

Szent éjen a betlehemi pusztán,
Istengyermek szállt a Földre tisztán,
szeretetet, békét hozott nekünk,
s mért, hogy mégis gyűlöletben élünk?!

Szeretet nélkül nincsen karácsony,
az Ige kell nekünk, hogy megváltson,
ember, embernek többé ne ártsen-,
hozzon igaz békét a Karácsony!

Visszatekintés

Egy közösség működését mindig befolyásolja egy jól szervező egyéniség. Aktív, tetterre kész emberek nélkül nem lett volna előrehaladás egyházközségünkben, szűkebben egyháztanácsunkban sem. Lapunkban sorozatot alkotva mindig bemutatunk egy-egy személyt, de ők elsősorban a jelenben dolgoznak. Most, egy korábbi egyháztanácsstagunk személye jelenítődik meg, aki életkoránál fogva már nem tud úgy, mint korábban részt vállalni a közösségi munkából, de hála Istennek a rendszeres templomba járók között találhatjuk Vincze Pált a Sugár utcából.

Archív felvétel

Kedves Pali bácsi! Kérem, meséljen az életéről.

Csongrádon születtem 1928-ban. Földműves családból származom. Mámai-réti lakosok voltunk, így az elemi iskola öt osztályát, a Mámai-réti iskolában végeztem. 1940-44-ig Csongrádon a Szent Imre Gimnáziumban voltam tanuló. Ez idő alatt, a Pirokavárosi ferences templomban ministráltam. Az 1944-es események miatt tovább nem jártam gimnáziumba, hanem családtagként kint a rétben dolgoztam. 1946-47-ben a külterületi iskoláknál havonként egy-egy vasárnap újra megkezdődtek a szentmisék, amit Szolnoki János apát úr szervezett meg. Mivel tudtam a szentmisék menetét, és jó hanggal áldott meg az Úr, én kántorkodtam, illetve vezettem a miseénekeket, persze csak hangszeres kíséret nélkül. Később Pesten elvégeztem a Kertészeti Technikumot, és Csongrádon a parkfenntartás vezetője lettem, nyugdíjba vonulásomig. Természetesen továbbra is rendszeres templomba

járó voltam. 1957 tavaszán nősültem meg. Hála Istennek, ma is mindketten élünk. Igaz, az utóbbi időben az egészségi állapotom megromlott, rendetlenkedik a szívem.

Pali bácsival a régmúlt időről beszélgetve, úgy adja elő az eseményeket, mintha azok a közelmúltban történtek volna, pedig azóta hosszú évek teltek el. Kinek az idejében lett egyháztanácsstag?

Mivel mi a Nagyrétben laktunk annakidején, és a réti terület a Nagyboldogasszony plébániához tartozott, így oda is jártunk templomba. Urbán Gábor atya ott szolgált abban az időben, akivel nagyon jól ismertük egymást. Mint Sugár utcai lakos, pedig a Szent József Plébániához tartoztunk. Gábor atyát, amikor 1986-ban kihelyezték a Szent József templomba, bekerültem az egyháztanácsba, és ott tevékenykedtem. Mint kertész, elsősorban ilyen feladatokat láttam el. Ebben az időben a templomi énekkarban is énekeltem, ekkor Török Józsefné Szarvas Mónika volt a kántorasszony. Nagyon sok szép éneket tanított meg velünk, amivel emeltük a misék színvonalát. Éveken keresztül részt vettem a Passió éneklésben is.

Gábor atya elhelyezése után, 1992-ben került Soós Dénes atya ide. Ő idejében még két évig voltam egyháztanácsstag, és betegségemből kifolyólag tovább nem vállaltam a tagságot.

Sokat lehet hallani, hogy a ferencesek idejében milyen aktív közösségi élet folyt a plébánián, ma pedig alig-alig tudjuk mozgósítani a híveket, különösen a fiatalokat egy – egy feladatra.

Visszatérve a ministráns koromra, igen mozgalmas évek voltak azok, még Bokrosra is jártunk ministrálni. Nyár időben hajóval kirándulni mentünk Flórián atyával Szegedre. Rengeteget fociztunk a jelenlegi piactéren. Most volt a Kolostor építésének 70 éves megünneplése, így nagyon sok emlék visszaidéződik bennem. A visszaemlékezések szép, és megható emlékei általában a gyerekként megéltre vonatkoznak. A ferencesek idején, gyermekkoromban itt négy felszentelt, és három, úgynevezett laikus barát volt. Jenei Jenő volt a házfőnök, Grátusz atya, Flórián atya, Klárusz atya szolgált itt. A sekrestyés Anicé testvér volt. Egy aranyos, kedves, idősödő testvér, aki nagy szeretettel foglalkozott velünk, mint ministránsokkal, hiszen sokan voltunk. Vasárnapi szentmisén nyolc-tizen ministráltunk. Minden kedden este volt a Szent Antal litánia, a Szent Antal oltárnál, hosszú szentbeszéddel, amit állandóan Flórián atya

tartott. A templom mindig tele volt hívekkel, igen vallásos élet volt akkoriban ebben a városrészben.

A felnőtt fiatal lányoknak az egyesülete a „Dolgozó Leányok Egyesülete, míg a fiatal legényeknek az egyesülete pedig a „Katolikus Legényegylet” volt. Mindkét egyesületnek egy-egy atya volt a vezetője, amiknek igen nagyszámú tagságuk volt. Szívesen emlékszem vissza ezekre az időkre, de sajnos az idő eljárt felettem, és egyre jobban szaporodnak az egészségi problémáim. Hála Istennek, azért a templomba még el tudunk menni a feleségemmel közösen.

Kedves Pali bácsi! Nagyon szépen köszönöm hogy megosztotta velünk emlékeit, ezáltal betekintést nyerhettünk elődeink munkájába.

Felföldi Miklós

A legszebb ajándék

Elég kiábrándulva kellett megállapítanom, hogy ez a mostani amolyan „beesek a fa alá” Karácsony lesz. Igaz, készültünk a gyerekekkel: imádkoztunk, díszeket készítettünk, zenét hallgattunk, igyekeztünk jókat tenni, de most valahogy úgy éreztem, hogy az ilyenkor szokásos teendők inkább fáradttá és aggályossá tették a szívemet, mint ünnepélyessé. Haragudtam magamra, hogy ilyen zaklatott szívvel jövök misére. Itt térdelek az Úr előtt zavarodott gondolatokkal, amelyben csomagok, gyertyák, díszek, ajándékok, sütek, receptek és a nagytakarítás részletei kavarnak. „Bocsáss meg Uram, hogy így jövök Hozzád!” Erőtlenül csak ennyit tudtam imádkozni, mielőtt áldozni mentem. Amikor visszajöttem a helyemre, még jobban erőt vett rajtam az önvád. „Látod, Jézus, szerettem volna, ha jól érzed magad a lelkemben. Szerettem volna egy nyugodt, békés helyet készíteni Neked. Ehelyett itt vagy nálam, és a lelkem pedig olyan, mint egy koszos, sötét kis lyuk, mint egy,...mint egy ól,...mint egy istálló”. Hát persze! Egy istálló! És ekkor nagyon elevenen mutatta meg Isten az Ő kegyelmét és az én nyomorúságomat egyszerre. Az végtelen Irgalmat és az emberi földhözragadtságot. Az isteni fényesség közénk jött az Istentől elszakított világba. A Mennyben angyalok zengedeztek Neki dicsőítő énekeket, és imádatlaltal szolgálták. Ő pedig mindezt otthagytá, hogy teljes egészében kiszolgáltassa magát az embereknek. Először, mint magatehetetlen kis gyermek, majd, mint ártatlan, aki a világ összes szennyét magára véve

a gonoszok kezére adta magát, hogy kényükre-kedvükre üssék, verjék, leköpjék, átszúrják és megfeszítsék. Micsoda kontraszt! Királyi gyermek a barmok jászlában, akit az Angyalok Királynéja egy istálló földjén hozott a világra. Most pedig az én méltatlan testembe adja magát egy kis kenyérdarabkában. Fölfoghatatlan odaadás! Fölfoghatatlan alázat! Érthetetlen Szeretet! Micsoda ajándék!

Bodorné Ternai Sára

Gyertyát gyújtottunk

Gyertyát gyújtottunk Advent minden vasárnapján a reggeli szentmisén a Szent József templomban. Nem gondoltuk volna, hogy a gyerekekből ekkora érdeklődést vált majd ki a kis műsorokra való felkészülés. Még olyanok is szívesen jöttek volna szerepelni, akik nem hittanosok. Ennek se lett volna akadály, ha Advent nem négy, hanem hat-hét vasárnapból állna. De mivel kevés idő állt a rendelkezésünkre, így „csak” a hittanos gyerekek vettek részt a „műsorban”, azok közül is a bátrabbak. De volt olyan, aki csak azért jött misére, hogy társait megnézzék. Bár a „műsorok” célja nem a szereplés volt, mégis úgy láttuk, ezek az alkalmak nagy lendületet adtak a gyerekeknek, mert eltérnek a megszokottól. Közelebb hozták az Urat, és talán elevenebbé tették kapcsolatukat Jézussal. Nagyon fontosnak tartjuk, hogy a gyerekek otthon érezzék magukat a templomban, és időnként részesévé váljanak az ott történeteknek. Köszönjük az ő lelkesedésüket, ami a mi hitünket is átmelegíti. A műsorban nagyrészt vállalt Busa Tamás és családja, Ildikó, Zsuzsa, Lajos, Eszter, akik minden alkalomra külön zenei kísérettel és énekkel készültek. Szeretnénk minden fontosabb ünnepre bevonni a gyerekeket, hogy együtt dicsérjük azt, akinek nevében mindannyian összejövünk.

Bodorné Ternai Sára és Gyóni Sándorné hitoktatók

A lepke

Kecses szép állat a lepke,
kitárt szárnyakkal repked fel, s le,
szíve, s lelke jósággal megtelve,
bizony mondom nektek, szép állat a lepke.

S ha leszáll egy virágra,
mosolyogva néz az őszi világra,
száll-száll, szálldogál,
amíg a világ rá várdogál.

Lantos Angéla 2. osztályos tanuló

Elődeink emlékére...

Folytatjuk az előző lapszámunkban elkezdett plébánia és templomtörténeti írásunkat. A szentek szobrai és keresztek sorozatunk mellett, ezzel az emlékeztetővel is tisztelettel szeretnénk felhívni a figyelmet, hogy elődeink alkotásainak nem csak fizikai állagmegóvását kell szemünk előtt tartani. Legyen követendő példa az a hit, amiből az erőt merítették a zárda - iskola - templom - kolostor építését megálmodó és megvalósító itt élő emberek.

Szedlacsek István

Rövid visszatekintő az indulásra:

1927. december közepén az Isteni Megváltó Leányai betelepédtek a leánynevelő intézetbe, a zárdába, ahol még abban az évben megkezdték a tanítást, nevelést. A templomot 1930. június 15-én szentelte fel Hanauer Árpád István váci püspök. A kolostorba 1936. szeptemberében költöztek a ferencesek. A plébániát 1936. november 6-án alapították. Templomunk ekkor plébániai templommá minősült.

Erre az eseményre emlékeztünk 2006. november 18-án tartott ünnepi szentmisével, melyet dr. Orosz Lóránt OFM szegedi ferences házfőnök mutatott be.

A kolostorépületben emlékkiállítással emlékezünk, a folyosón az itt szolgált szerzetes és egyházmegyei papok fellelt fényképeit helyeztük el, míg a tanteremben kiállítottuk a Szedlacsek István óplébániai plébános által a kolostorépítésre felkért, özvegy Faragó Antalné, született: Baghy Ágnes leányának, az építkezést továbbvivő Faragó Ágnesnek, az őt ábrázoló festményét. A képet helyreállítás előtti állapotában Losonczy Zoltán adományozta az egyházközség számára.

Az alkotás történetéhez tartozik, hogy a vásznat két darabban, feltekerve, sérült állapotban kaptuk. Valószínűleg késsel vágták ki az eredeti keretből, majd több felé hasították, szemét szétlőtték. Ennek két darabját lelte fel a jótékony adományozó, apósa a néhai dr. Pirooska János hagyatékából. A képet restauráltattuk, bekereteztettük, és így állítottuk ki. A kiállítási teremben fényképen látható a templom építése és felszentelése, a kolostor eredeti alapító okirata, valamint egy téglajegy. Az egyik asztalon az itt szolgált ferencesek kézzel írott könyve található. A névsorban a 30-as sorszámú szerzetes Balogh Sándor csongrádi lakos a Keselyestelepen élt. A ferencesek világi rendjének, a Harmadrendnek könyve is ritkaság. A kézzel írott „Szokásos szertartások a csongrádi ferences (Szent József) templomban”, ez az egyedi könyv a ferences templom istentiszteleti rendjét és szokásait örökíti meg, egyrészt az itt szolgáló szerzetesek számára, másrészt a hívek akarata szerint való végzéshez.„a nép élő törvénye a kialakult szokás. Ezek be nem tartása a népet elidegenítheti a templomtól.” Tizenkét év tapasztalatát gyűjtötte egybe a szerző. Itt tekinthetők meg azok a szentképek is, amelyek a csongrádi születésű papokról tanúskodnak. Az 1936-os bele hímzéssel ellátott miseruhák mai is gyönyörűek.

Az emeleten az 1939-ben készült Oltáregylet és a Szent Ferenc Harmadrend zászlói láthatóak, és néhány e korból való ferences lelkületű könyvet állítottunk ki, melyek a könyvtárunk állományába tartoznak. E kiállítás is bizonyítja, hogy mi későbbi utódok akarjuk tudni, és ismerni múltunkat. Tiszteljük és becsüljük azon elődeinket, akik anyagi és erkölcsi lehetőségeikhez mérten maradandó alkotást hagytak reánk. A téglás körmeneteket még ma is sokan értik.

Az itt szolgáló ferences atyák még élnek az emberek emlékezetében és a szívekben, ők együtt fociztak a környék gyerekeivel, együtt nélkülöztek az itt élőkkel.

A kiállításon mesélte az egyik néni, hogy a foltozott szerzetesi ruha természetes viselet volt. Az egyik barát kölcsön lovas szekérrel végigkoldulta a várost és környékét, és az egy vödör búza, egy marék liszt stb. adományokból összegyűlt terményeket széosztották a rászorultak között. Baráti sorsközösséget vállaltak a legszegényebbekkel. A ferencesek általában nem csak ebben különböztek a többi szerzetesrendtől, hanem részt vettek a lelkipásztori munkában, az egyház által elhanyagolt városi lakosság lelki gondozásában. Lakott helyeken, városban telepedtek le, szemben a lakott helyektől távolabb megtelepedő más szerzetesi közösségekkel. De nem csak lelki gondozást végeztek, hanem gyakran testi orvoslást is. Gyógyfüveket termesztettek, pestis járványok idején vállalták a járványban halálosan megbetegedettek testi - lelki gondozását. A fentiek ismeretében Szedlacsek István apát plébános felismerte, hogy a városrész lelki szolgálatára a Szent Ferenc Rend szerzetesei a legalkalmasabbak. A templom felépítése után a módosabb híveket felkérte, hogy egy-egy tárgy beszerzésének költségeit vállalják magukra. Ily módon a templom ajtóit, oltárt, szószéket, harangokat, padokat, kegyszereket egyes személyek ajándékoztak templomunknak. Híres mondása volt: „Ne csak szóval, de cselekedettel is legyünk katolikusok és magyarok”. A nehéz gazdasági helyzetben a nép már nem bírt adakozni, nagy volt a munkanélküliség és a pénzhiány. Szedlacsek István saját nevére kölcsönt vett fel a megrekedt építkezés tovább folytatásához. Eljárt adásvétel, adományozás ügyekben a minisztériumokban is.

A templomépítés közügy lett. Adománygyűjtők jártak házról házra. Kulturális rendezvények, multságok bevételét az építés céljára fordították.

Faragó család kriptája.

Nekünk ma kötelességünk megőrizni, ápolni a hagyományokat. Egyházközségünk ennek a tiszteletteljes feladatnak próbál megfelelni. Ennek szellemében újólag kiadtuk Gacsári Kiss Sándor plébános „A csongrádi Szent József templom és plébánia története” című munkáját, emléket állítottunk Váry Gellértnek. A kiállításon megtekinthető hitoktatónk, Gyóni Sándorné szakdolgozata, amelyet a Gróf Károlyi Sándor Római Katolikus Elemi Leányiskoláról írt, melyet szeretnénk szintén megjelentetni.

Elindítottunk egy lapot, a – Harang-Szó – című kiadványunkat, melyben a vallásos hitélet aktualitásán kívül, teret kap a dicső elődeink által épített, ma már sokszor romos, elhanyagolt állapotban lévő szobor, kereszt, harangláb és egyéb építmény bemutatása.

Tervezett feladataink között szerepel, hogy a főleg külterületeken lévő szentek szobrai, keresztek, haranglábak állagmegóvása, hogyan tudnánk elősegíteni, megoldani fennmaradásukat. Példaként említem, hogy a temetői Kálvária oszlopok máladoznak, az újak pedig befejezetlenül állnak, a Faragó család sírboltjának romos állapota is nyomasztja a hálás utódokat.

Ezen elhanyagolt építményeknek a helyreállításához kérünk minden segíteni akaró és tudó Csongrádhoz kötődő személyt, jutassa el segítő szándékát az egyházközséghez, hogy több dologban, a város lakossága összefogásának a jeleként megvalósulhasson elképzelésünk

Révész József

Jubileumi számvetés

Orosz Lóránt OFM a szegedi ferences rendház főnökének november 18-án templomunkban elhangzott prédikációja.

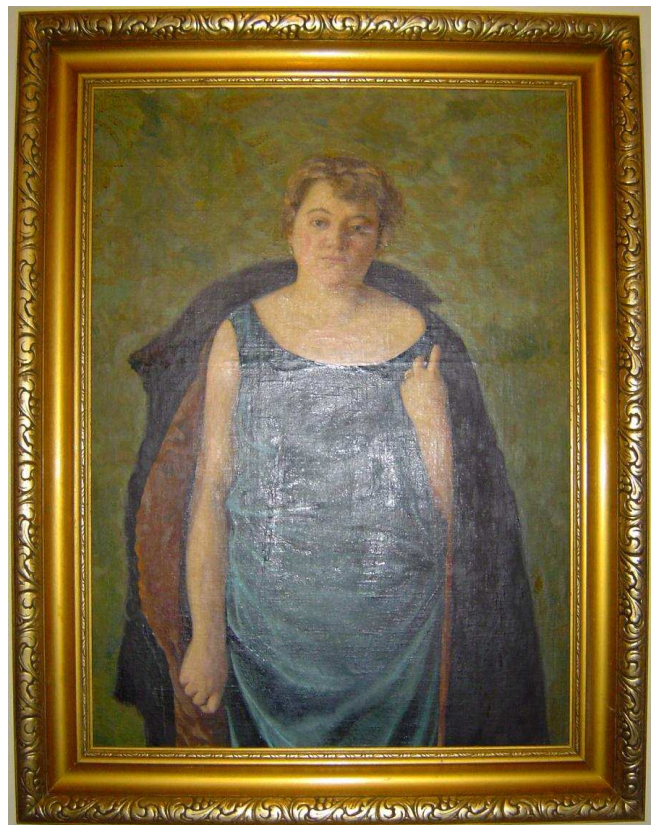

Kedves Testvérek!

Ég és föld elmúlnak, de az én ígéim el nem múlnak, mondja Jézus a mai evangéliumban. És ezek biztató szavak, nincsen okunk a félelemre még akkor se, hogy ha olyan sok minden pont az ellenkezőjét igyekszik sugallni nekünk. Mint ha olyan sok minden körülöttünk elbátortalanítana, kicsiny hitűségre, pesszimizmusra, letargiába taszítana. Ég és föld elmúlnak, de az én ígéim el nem múlnak, olvassuk a mai evangéliumban, és valóban a mai nap ezért is jöttünk össze, hogy emlékezzünk, meg ünnepeljünk. Ünnepeljük azt, hogy hetven éve annak, hogy nagylelkű adományból fölépült a templom melletti kolostor és, hogy letelepedtek itt a ferencesek, és megalakult a piroskavárosi önálló plébánia. Ez az egyik okunk az ünneplésre, ok a visszatekintésre és ok a reménységre. Vajon akkor, hogyan tovább? Bennünk van ez a kérdés, mi lesz a plébániának a sorsa, mi lesz a mi sorsunk, mi lesz velünk? Ok az ünneplésre Szent Erzsébet is, hiszen Szent Erzsébet ünnepe is itt van, tudjuk, hogy évfordulója van Szent Erzsébetnek, és tudjuk azt, hogy Szent Erzsébet ferences világi rendi volt, ha nevezhetjük így, de mindenképpen a ferences világi rendnek a védőszentje és külföldön a legismertebb magyar ferences szent.

Ez is ok tehát az ünneplésre. Mielőtt bejöttünk ide a templomba, Fekete úr körbe vezetett minket azon a kis kiállításon, ami a gyerek rajzokból készült, illetve több régi tárgyból van összeállítva. És ott van kiállítva szintén a kolostornak az alapító levele. A kolostornak az alapító levele, amelyikben a következőket olvashatjuk. Mi a Kapisztrán Szent Jánosról nevezett Ferenc rend és Csongrád város közössége szeretettel üdvözljük az olvasót vagyis minket.

Az Úrnak ezerkilencszázharminchatodik esztendeje június havának kilencedik napján, kedden délután öt órakor állunk e kövek mellett. Éljük a történelem legsötétebb, küzdelem teljes napjait. S mikor a gyűlölet megcsonkított hazájában nyomorba döntötte a jó magyar népet, az áldozatkészség és munkásszeretet szelleme Csongrád városába hívta a „Barátokat” „Isten szegénykéjének fiait”, hogy a romokon a szeretet piros tűzével és erejével a jobb és szebb jövőt építsék föl. Hálatelt szívvel foglald imádba, te, Késő Utód mindazok nevét, kik hajlékot adtak Isten és a Haza munkásainak: özv. Faragó Antalné neve a nemes szívű és áldott lelkű úrnőnek, ki kétszáz hold föld adományával megalapozta a csongrádi ferences rendház

A kép Faragó Ágneszt ábrázolja, a megrongálódott festményt helyreállította Túri Ferenc, keretezte Vágner József.

felépítését, majd mikor gyermekei, Lukacsovits Ernő őrnagy úr és felesége Faragó Ágnes a Renddel egyetértésben a hagyományozást 50 000 P. kifizetésére változtatta, ez valóra vált. Az Istent kereső, jobb emberek hálaája illeti meg n. Szedlacsek István apátplébános urat, ki hívei lelkében felvillantotta a ferencesek letelepítésének eszméjét és P. Hermann Hermenegild ferences tartományfőnököt, kik igaz szívvel-lelékkel izzó buzgóságukkal ez otthonba hozták „Isten Dalosait”. Az első kapavágás a jelen év tavaszán történt: nagym. Hanauer István váci megyéspüspök, dr. Kozma György főispán, dr. Csergő Károly alispán, dr. Piroksa János polgármester urak idején és jóságos támogatásukkal. Meghatódva állunk ez új kolostor falai között, melyekről még visszacsendülnek Kaizer Nándor h. tartományfőnök, az alapkövet megáldó szavai, kinek ez ünnepélyes cselekménynél Schneider Vencel, Halpi Félix és Galambos Imre ferences atyák segédkeztek, és amelyekről a végtelen időbe hangzanak P. Hermann Hermenegild tartományfőnök megbízásából Schneider Vencel szegedi házfőnök szavai, aki az egész Kapisztrán sz. Jánosról nevezett Ferences Rendtartomány köszönetét tolmácsolta a nemes lelkű alapítóknak. Ha elolvastad e sorokat késői Utód, gondold arra, mily könnyeket, nyomort és szenvedést, mily szerencsétlen kort láttak e sorok. Láttak egy szenvedő népet és láttak rablók, martalócok kezén egy kifosztott, felosztott országot. És gondold arra, hogy hittel, ősi magyar hittel írtuk és tesszük számodra az Idők postaládájába e sorokat. Hittel, hogy midőn olvasod, látnak e sorok egy boldog népet, egy boldog országot, egy szebb kort és a földön Krisztus békéjét! Salvete-Orate! Helybenhagyom és megerősítem: P. Hermann Hermenegild O. F. M. tartományfőnök.

Ezek voltak az alapításnak a szavai, ezek hangzottak el, ezt olvasták fel hetven évvel ezelőtt itt e falak között. Hetven év nagy idő, nagy időknek, nagy elődöknek késői méltatlan utódaiként állunk most itt. Velem jött Szegedről Kámán Celerin atya, aki kilencvenharmadik éves. Ott oldalt ül, bár a látása és a hallása egy kicsit megromlott, de teljes szellemi frissességgel tanúja ezeknek az időknek. Személyesen ismerte még Herman Hermenegild tartományfőnököt, azokat a ferenceseket, akiket még itt az idősebb korosztály ismer, Jenei Jenő atyát, Faddy Othmár atyát, akit én is ismertem még személyesen. Úgy, hogy valóban hetven év nagy idő, s még se olyan nagy idő. Köztünk élnek még azok, akik hallhatták, láthatták ezeket a sorokat. Mi minden történt 1936 óta Istenem! Hogyan szövetkeztek a sötétség erői, hogy annak az ígének még az ír magját is kiirtsák, amelyről ha azt hallották, hogy „ég és föld elmúlnak, de az én ígéim el nem múlnak”.

Hol vannak a ferencesek? Nincsenek itt. És hol vannak a gyerekeink? És hol vannak az unokáink? És hol vannak a pap fiaink? És hol vannak a pap unokáink? Azok sincsenek itt. És vajon ennek ki vagy mi az oka? Hogy történhetett ez meg? Könnyebb persze a hibát másokban keresni, könnyebb a hibát a sorsban keresni, mint magunkban. De akkor vagyunk igazságosak saját magunkkal, s az Istennel, ha mind a kettőt sorba vesszük, hogy ha a mind a kettőben számot vetünk, hiszen emlékezni jöttünk össze emlékezni, azért mert nem akarunk elfeledkezni valamiről. Nem akarunk elfeledkezni arról, hogy 1936-ban nem sokkal a gazdasági válság után nagy - nagy nyomorúságban Piroksaváros lakói, - kubikosok, földművesek, iparos emberek zömében szegények -, még is áldoztak erre az épületre, áldoztak a templomra, áldoztak a kolostorra. Téglás körmeneteket szerveztek a téglagyártól a kolostorig, hogy a fuvar költséget is megspórolják. Ma hány főből állna ez a körmenet vajon? S tudjuk jól, hogy 1950-ben a szerzetesek nem önként és dalolva mentek el innen, innen se. Hanem el kellett menniük. És tudjuk azt, hogy utána egy olyan rendszer jött, amelynek az örökösei és annak a rendszernek meg nem tagadói még mindig köztünk élnek, amely rendszer nyíltan tűzte ki célul azt, hogy még az ír magja is eltűnjék a földről. Vagy is a szeretetnek. És lám ma azt olvassuk, hogy „ég és föld elmúlnak, de az én ígéim el nem múlnak”.

folytatva a 10. oldalon

a 9. oldal folytatása

Az épülő Szent József templom

Úgy, hogy nyugalom, Jézus az, akinek ebben igaza lett. És tudjuk azt is, hogy hiába volt fölöszlatás, hiába volt az 50-es évek vallás üldözése, még is tele volt a templom, és még is jártak hittanra a gyerekek és tudjuk azt, hogy a 60-as évek vége a 70-es évek közepe az, amikor igazán ki ürült a templom, amikor ki ürültek az iskolai hittanok. Akkor, amikor az a korszak kezdődött el, amit ma úgy nevezünk, hogy gulyás kommunizmus, amikor megcsillantották az embereknek azt, hogy ha éjt nappallá téve dolgozol mint egy állat, ha fíliába görnyedezel, ha maszekolsz, akkor élhetsz kicsit jobban és akkor majd lesz neked meg lesz a gyerekednek is. És tényleg lett. Lett autó, lett ház, nagyobb ház, nagyobb autó sok minden lett nekünk, a gyerekeknek meg az unokáknak. Egy valami nem lett, vagy egy valamiből nem lett annnyival több, a boldogságból meg a lelki békéből, abból nem lett több. S az a baj, hogy olyan sokan bedőlünk ezeknek az apró csillogásoknak.

Elhittük azt, hogy Isten nem olyan fontos, elhittük azt, hogy vannak fontosabb dolgok, nem volt rá időnk már, és ma sincs időnk rá. Mert Isten az életünknek valahol a perifériáján

helyezkedik el, valahol a szélén. Látjuk azt, hogy mennyi ember, hányan élnek körülöttünk Isten nélkül. Persze ők nem tagadják meg Istent, Istenhívő ember vagyok. Ma Magyarországon nem divat azt mondani, hogy ateista vagyok.

Nem. Én Istenhívő ember vagyok. Azt, hogy ez a gyakorlatban mit jelent, vagy mit nem jelent, az egy más dolog általában, - nem sokat jelent. Nincs időm! Azt szokták mondani, az embernek arra van ideje, amire szakít. Vajon szakítok e én elég időt Istenre? Vajon, amikor azt látom, hogy a gyerekeimnek, az unokáimnak nem sokat jelent az a hit, ami nekem olyan sokat jelentett, vagy jelent most. Akkor felteszem e a kérdést a magam számára, hogy vajon rajtam, az én életemen mennyire látszik meg ez a bizonyosság ez a bátorság? Jézus bátorsága „ég és föld elmúlnak de, az én igéim el nem múlnak”. Ha hitelesebben élnénk a hitünket, ha jobban kapaszkodnánk Istennek a kezébe, ha nem engednénk el akkor se, amikor minden mellett szól, hogy engedjük el, akkor lehet, hogy többen lennénk. Mert a papok és a szerzetesek nem az égből pottyannak, hanem azoknak először is meg kell születniük, aztán fel kell nőniük, hittanra kell járniuk, ifjúsági közösségbe kell járniuk, katolikus iskolába kell járniuk, és aztán lesznek belőlük, ha a Jóisten is úgy akarja papok, szerzetesek. És akkor lesz plébános és akkor lesz pap. A nélkül nehezen megy, nehezen megy, annál is inkább, mert jelenleg Magyarországon százötven ferences van, körülbelül ehhez hozzá jön még ötven Erdélyben. Amikor ezt a zárdát megalapították 1936-ban, akkor Magyarországon 600 ferences volt. Ma ez a százhatvan ferences tizennégy rendházban él, a rendtartomány négy katolikus iskolát tart fenn Esztergomban, Szentendrén, Mohácson és a II. kerületben Budapesten. A rendtagoknak több mint a fele ezekben az iskolákban dolgozik, és tudjuk jól azt, hogy ma a katolikus iskola a front vonalban van. Tudjuk jól, egészen jól körülhatárolhatóak azok a politikai erők, amelyek el akarják lehetetleníteni, amelyek azt szeretnék, ha az egyház újra visszamenne a sekrestyébe, ahol szerintük való, akik azt mondják, hogy a vallás magánügy, az egyház hallgasson és a hívők is jobban teszik, ha hallgatnak. Ez az, amit nem fogadhatunk el, ez az amire nem lehet igent mondanunk, itt a gyerekeinkről van szó.

Nem engedhetjük meg még egyszer, hogy újból megtörténjen velünk az, ami megtörtént ezelőtt negyven, vagy ötven évvel ezelőtt, hogy a gyerekeinket, az unokáinkat vegyék el tőlünk.

Tehát ezek a rendtagok, ezek nem fognak piroskavárosra jönni plébánosnak nyilván, mert nem hagyhatják ott a frontvonalat, ahol élesben megy a harc. A rendtagok többi része tizennégy helyen, most már gyakorlatilag Szombathelytől a kárpátaljai Nagyszőlősig végzi a munkáját, egész Magyarországon, főleg Budapest és környékén, észak-magyarországi plébániákon dolgozik a hitoktatásban. Ez a két nagy terület, az iskolai és a plébániai nevelés az, ami jelenleg az energiáinkat leköti. Amikor a rendszerváltás bekövetkezett, mi is mindannyian azt hittük, mint olyan sokan, hogy na majd most megjön a szabadság és majd mennyien fognak jelentkezni papnak, szerzetesnek. Hiszen lehet, most már nincs veszély, nem szól a párttitkár érte. Jelentkeztek is, de sokan el is mentek aztán. Az öregek, akik még akkor éltek, azok meg csendben meghaltak, sokan meghaltak közülünk. Úgy, hogy ma kevesebben vagyunk, mint voltunk 1936-ban. Ma kevesebben vagyunk, mint voltunk a rendszerváltásnál, ezért jelen pillanatban azokat a kereteket igyekszik kitölteni a Ferenc rend Magyarországon, amiket a rendszerváltás után kijelölt a maga számára.

Ha a Jóistennek az irgalma megadja azt, hogy támadjanak olyan fiatalok, akik szeretnék Szent Ferenc példáját követni és dolgozni, ezért a népért plébánián, iskolában, - ha Csongrádról három-négy ilyen fiatal ember lenne, akkor biztos, hogy nehéz lenne ellenállni annak a kérésnek, hogy a rend a csongrádi kolostort vegye vissza, mert hiszen lenne egy erkölcsi nyomás mögötte, az az áldozatkészség, az a szeretet, amelyik így is meg van, amit senki nem von kétségbe. Csak számolnunk, kell a realitásokkal, és bízunk kell Istennek az irgalmában, hiszen tudjuk, hogy „ég és föld elmúlnak, de az én igém el nem múlnak”. Amen.

Pályázatunk értékelése

Előző lapszámunkban pályázatot írtunk ki 12-18 éves fiatalok számára plébániánk alapításának 70. évfordulója alkalmából Assisi Szent Ferenc életének és munkásságának írásos bemutatására, vagy rajzos ábrázolására. A beérkezett öt írásos és tizenhat rajzos munka alkotóinak Veréb László plébános december 3-án a templomban tartott megemlékezés keretében köszönte meg, illetve névre szóló emléklappal és ajándéktárggyal ismerte el a munkáját.

A kiírásnak megfelelően lapunkban folyamatosan megjelentetjük az írásos alkotásokat, ebben a lapszámban a „Maci-18” jelige alatt készített pályamunka, fotók nélküli szerkesztett változatát közöljük.

Assisi Szent Ferenc életének és munkásságának bemutatása

Assisiben született 1182-ben, ünnepét október 4-én tartjuk. Atyja, Pietro Bernardone posztókereskedő, Assisi leggazdagabb embere, anyja Pika, egy finom lelkű, művészetkedvelő, francia származású asszony volt. Édesanyja Jánosnak keresztelte, majd mikor apja hazatért, inkább a Ferenc nevet adta neki. Hiszen a Jánossal ellentétben, a Ferenc név a gazdagság, kényelem, társasági ember, nemes udvari magatartás tulajdonságait foglalta össze. Bernardone nem törődött azzal, hogy Ferenc iskolába járjon, ezért a fiú tékozlóan bánt a pénzzel, vakmerően adakozó volt. Megválasztották vezető táncosnak, ami azt jelentette, hogy hatalmas lakomákról, fantáziadús programokról gondoskodott a város lakói számára. Ennek költségeit általában magára vállalta, más emberek helyett. A világi Ferencet egy betegség döbbsentette rá, hogy mennyire léha életet élt. Perugiában fogságban volt - az assisiek ugyanis háborút viseltek Perugia ellen -, amikor „magasabb rendű dolgokról” kezdett gondolkodni: lovag akart lenni, s már nem a pénz, hanem a dicsőség és a hírnév vonzotta. Ennek érdekében lóháton járta a vidéket, és akkor egy leprás megsegítése után gyakran járta a leprás házát. Életmódját lényegesen megváltoztatta: a csendet kereste, hogy imádkozzék; Rómába zárándokolt, belső sugallatokhoz kezdett igazodni, ruhát cserélt egy ottani koldussal. Ezek után nem kerülhette el a világgal, elsősorban az apjával való összeütközést.

folytatva 12. oldalon

a 11. oldal folytatása

Bernardone és Pika mikor kiéhezett, ápolatlan állapotban felismerte Ferencet, az apa bezárta a fiát a pincébe, de persze Pika kiszabadította. Ekkor Bernardone feljelentette tulajdon fiát, hogy visszaperelje tőle pénzét. A nyilvános tárgyalás meghökkentő módon zárult: Ferenc levette ruháját és a püspök lába elé tette, erszényével együtt. Ferenc Istennek tett szolgálata eleinte abból állt, hogy helyreállította a környék összedülő félben lévő templomait és kápolnáit. Megtérése után eleinte bolondnak nézték Ferencet, de nem sok idő múltán utána ment a világ. Ha egy városba megérkezett, zúgtak a harangok, örvendeztek a férfiak és az asszonyok, a gyermekek tapsoltak, siettek az emberek, hogy lássák és hallják, mintha a másvilágról jött volna valaki. Hamarosan mások is csatlakoztak hozzá. Valamennyien a Szent Miklós-templomba mentek, ahol az oltáron lévő evangéliumos könyvet felütötte, és erre a helyre talált: „Ha tökéletes akarsz lenni, amid van, add el és oszd szét a szegények között”. Akkor felkiáltott: „Testvérek! Ez a mi életünk! Ez a mi regulánk! Menjetek hát, és tegyétek meg, amit hallottatok! Ez 1209. április 15-én történt. Ez a nap a Ferences rend születésnapja.

Az első ferencesek gyakran nélkülözték a legszükségesebb dolgokat is, csúfolták és bántalmazták elsősorban a saját rokonaik.

Az „assisi bűnbánók” végtelen türelme hamarosan felkeltette az emberek figyelmét. Vidámak, és egymással nagyon figyelmesek. Voltak olyanok, akik elajándékozták vagyonukat, és csatlakoztak a rendhez. Néhány év múlva ötezer testvér gyűlt össze. Ferenc ekkor útnak indult első, tizenkét testvérként hozzá csatlakozott tanítvánnyal, és Rómában III. Ince pápától jóváhagyást kapott közössége számára.

A Porciunkula-kápolna mellett alakult a Ferences rend anyakolostora.

Ferenc arra tanította a testvéreket, hogy ne fogadjanak el semmiképpen pénzt, és dolgozzanak, ahogyan ő is teszi. Így a tanítványok cselédek, kézművesek, betegápolók, és parasztoknak segítő mezei munkások lettek.

Ferenc szó szerint vette az evangéliumot. Mivel pedig az evangéliumban ez áll: „egyétek, amit elétek tesznek”, ezért megengedte társainak, hogy bármilyen ételt ehessenek. „Mindannak, aki kér tőled, adj!” Ferenc odaadta a köpenyét, a ruháját, sőt az evangéliumos könyvet is, ha ezzel segíteni tudott a szegényeken.

Ez az evangéliumhoz való közelség magyarázat rendíthetetlen derűjére. Öröme újra dalban tört ki, és átragadt a környezetére is. Ezzel szemben a források gyakran említik, hogy sírt, mikor Jézus szenvedéséről elmélkedett.

Ferencet bensőséges kapcsolat fűzte a természethez, de átkot mondott a vörösbegyre, mert az elvette a gyengébb madarak elől a szemet, és nem kedvelte a hangyákat, mert azok gyűjtenek maguknak. A ferencesek képmásának találta viszont a búbos pacsirtát, a bárányt vagy a napot.

A ferences szellem a nőket is magával ragadta, miután Assisi Klára, Ferenc első leány-tanítványa megalapította a második rend anyakolostorát. Sőt, házasemberek számára is megalapította Ferenc a harmadik rendet.

Mivel Ferenc tekintélyét mindenki elismerte, békét tudott közvetíteni. Így 1210-ben, Assisiben az addig viszályoskodó ellenfelek az ő hatására „örök szerződést” kötöttek egymással, Arezzóban megakadályozta a polgárháborút, a keresztes hadjáratokat meg akarta szüntetni, és nem karddal, hanem igével akarta megtéríteni az iszlámot. Természetesen erre a szultán nem volt hajlandó.

Ferenc sem kerülhette el az összeütközéseket: A római kúriában sok prelátus volt, akiknek a rend az útjukban állt, és ami még ennél is súlyosabb volt, hogy a renden belül is támadtak feszültségek. Ő minderről Palesztinában értesült, és gyorsan, súlyos gondok közepette visszatért Itáliába.

Mikor hazatért, látnia kellett saját ideáljainak elhalványulását, mégsem hagyta el az Egyházat. Visszavonult tehát az Alverna-hegyre, és ott a Szent Kereszt felmagasztalásának napján megjelent előtte egy angyal, és utána Ferenc testén láthatóvá váltak Krisztus sebei, a stigmák, lábai megdagadtak, és a szeme is felmondta a szolgálatot. Jöttek az orvosok, de ahelyett, hogy gyógyították volna, csak rontottak a helyzeten, nem sokkal később 1226. október 3-án Porciunkulában meghalt.

Assisi egy csodálatos város Olaszországban, Umbriában, Perugiától DK-re; 24.000 lakossal. I. Szent Ferenc itt alapította meg 1209-ben a Ferenc-rendet. Festői szépségű város, jelentős műemlékekkel; a két egymásra épült templomból álló San Francesco-bazilikával.

Maci-18

Szentek szobrai és keresztek

Folytatjuk sorozatunkat, a város környékén található kereszteknek a bemutatását, melyhez kapcsolódóan ismertetjük a 19. század közepétől létesített külterületi iskolák történetének egy részét is. Az anyaghoz felhasznált forrásmunkák biztosításáért köszönetet mondunk a csongrádi levéltár vezetőjének Georgiádes Ildikónak és munkatársainak. A történet változásokat Felföldi Miklós dolgozta fel, a felvételeket Révész Gábor készítette.

Forrás: Dudás Lajos: Szentek szobrai és keresztek; Köznevelés és Közművelődés Csongrádon 1850-1914; OPPIDUM 2004;
Csongrádi Levéltár iratanyaga: Kádasné Szabó Márta, Georgiádes Ildikó, és dr. Sebestyén István gyűjtései.

Külterületi iskolákról már az 1850-es évekből vannak adatok. Ekkor működött a Szent István iskola (Maszlaghalmi iskola), a Szent Imre iskola (Kéttemető úti iskola), a Szent László iskola (Félegyházi úti iskola), és a Szent Erzsébet tanoda. A négyből az utóbbit építették úgy, mint iskolát, később ennek az utóda lett, de már nem azon a helyen a Kónyaszéki iskola. Az előző háromnak tanyákat béreltek, majd azok szomszédságában épültek az iskolák. Ezek állami irányítás alá tartoztak, de fenntartásukat és a tanítók fizetését a település közpénztára fizette.

Ettől az időszaktól számítva -1869-alakult ki egy stabilnak tekinthető külterületi iskola hálózat. Az állandó iskola épületek létesítésének az időpontjai és sorrendje a következő volt:

- 1869. Szt. István iskola
- 1869. Szt. Imre iskola
- 1869. Szt. Erzsébet iskola
- 1869. Szt. László iskola
- 1873. Bokros parti iskola
- 1885. Szőlők közötti iskola
- 1894. Gyójai iskola
- 1899. Szántói iskola
- 1901. Mámai réti iskola
- 1904. Nagy réti iskola
- 1908. Mentettréti iskola
- 1914. Császár úti iskola
- 1925. Böldi révi iskola
- 1926. Szt. Pál iskola
- 1926. Árpád iskola
- 1927. Gr. Széchenyi I. iskola

A Szt. Anna iskola létesítésének időpontját nem ismerjük.

Látható, hogy a hálózat teljessé tételéhez még a Klebersberg Kunó vallás és közoktatásügyi miniszter korszakban - 1922-1931 között - épült iskolák is hozzá járultak. Az 1869-től községi tulajdonban lévő elemi népoktatási intézményeket Csongrád kormányzata, valamint a Vallás és Köznevelési Minisztérium között született szerződés alapján az 1897/98-as tanévtől államosították. A megegyezés a tanya iskolákra is vonatkozott, az elemi iskolák fenntartását, fejlesztését, a tanerők alkalmazását az állam átvállalta. Cserében a város vállalta a bérelt helyiségekben lévő tanyai iskolák helyett újak építését a tanítói lakásokkal együtt. Az iskolák fűtésének költsége a községet terhelte.

Az 1900-as években a kevés osztályszámú iskolák nagy gondja volt, hogy az akkor engedélyezett 80 fős osztályok, esetenként elérték a 100-120 főt. Így bővíteni kellett egyes iskoláknál az osztályok számát. Az I. Világháború idején pedagógus hiány lépett fel, mivel behívták katonának a tanítókat. Így a tanyai iskolákban télen szénszünetet iktattak be, de volt hely, ahol utána se tudták beindítani a tanítást tanító hiány miatt. A tanyai iskolákban kezdetben egy-négy osztályig oktattak, majd ez 1868-tól hat osztályra emelkedett. Az 1928-1929-es tanévtől kísérleti jelleggel, az elemi népiskolákban hetedik és nyolcadik osztályt is fel lehetett állítani. A nyolc osztályos népiskolai oktatás fokozatos bevezetéséről az 1940. évi XX. tc. rendelkezett. 1946-1947-ben a népes bokrosi és szőlők közötti iskolát két tanteremről három tanteremre bővítették. 1951-ben elindult egy folyamat, eleinte tanyaközpontokat hoztak létre, majd a külterületi iskolákat fokozatosan megszüntették.

D' Herrera iskola és tanítói lakás

folytatva a 14. oldalon

a 13. oldal folytatása

Az iskolát 1885-ben építették a szőlők között. Részlet egy jegyzőkönyvből, mely Csongrádon 1886. január 15-én készült.

...Alulírott a tárgy sorozat VI. tételszám alapján Máté Imre bírónak a szőlők között felállított iskola helyiség megvétele iránt D' Herrera Márton csongrádi lakossal kötött adásvételi szerződés jóváhagyása a 750 forint vételárnak, nevezett eladó részére leendő kiutalványozása tárgyában leadott jelentése.

Ki is volt a D' Herrera nevű lakos. A család történetét, valamint a családnév előtti D' jelentését, - mely előkelőt és nemesit, illetve kimagaslót jelent a személy szakmájában - Nagygál János Jókai utcai lakostól ismerhetjük meg. Elmondása alapján az ő édesapja -Nagygal József - édesanyja D' Herrera Margit volt. A dédapa D' Herrera János, a D' Herrera Mártonnak a fia, aki ükapja Nagygál Jánosnak.

D' Herrera János

Az üknagyapa a spanyolországi Barcelonából került ide, mint fiatal diplomás út és víz építő mérnök a Tisza szabályozása idején. Abban az időben Csongrádon az útépitések az ő felügyelete alatt valósultak meg. Elmondása alapján a szőlők közötti területet az üknagyapa munkabér fejében kapta meg, ami akkor akácos volt. A mai iskola helyén lakást épített, majd szeszfőzdét és kovácsműhelyt, amit üzemeltettek is. Ebben a tanyai épületben alakították ki az iskolát, melyet a fentiekben olvasható adásvételi szerződés is bizonyít. János nagyapja is oda járt iskolába. A jelenlegi iskola mögött tanyákat építettek.

Az iskolabővítés végett az ő lakásukat, - ami iskola is lett -, lebontották és két tantermes új iskolát építettek, vele együtt tanítói lakást három szobával. A gyerek létszám gyarapodásával a nagytermet kettéválasztva három tanterem jött létre 1947-ben. Nagygál Józsefék a szelevényi rétben laktak, majd a nagyapa kérésére át költöztek a tanítói lakás egyik szobájába, amíg fel nem építették maguknak azt a tanyát, ahol ma is áll egy kereszt, egy harangláb haranggal együtt. János is az iskola tanulója lett.

A szülők idejében az iskolában Zubek József, Ferencz Géza és felesége, Honti Kálmán, Fáy József tanítottak. A későbbi tanítók Zubek Klára, Tokodi Erzsébet, Lászlófi Anikó, Makrai Baba (Bodor Lajosné), Hőbausz Mária, Hendrik Magdolna, Gutpintér Margit, Daróczi Ferenc, Zsíros József, Laborczi Katalin, Fűri Gizella, Fekete Ida, Fábry Erzsébet voltak.

A hitoktatók dr. Somogyi Tibor plébános, Gyovai Gáspár, Grátusz atya, akik a Szent József plébániáról jártak ki hitoktatni és misézni. János szüleinek tanyájában szentmisét még az iskola megszűnése után is mutattak be egy ideig, minden hónap első vasárnapján. Ezt a nagy múltú iskolát is utolérte a sors keze, 1968/69-es tanévtől már csak alsó tagozat működött, majd 1971-ben ebben a tanyai iskolában is befejeződött a tanítás.

Az iskola mellett található kereszt - anyaga fa, lemezkorpusszal-, igen viseltes állapotban, míg a harangláb jó állapotban található.

A harang felirata: *Isten nagyobb dicsőségére, Magyarok Nagyasszonyának a Boldogságos Szűz Mária tiszteletére állította a D' Herrera iskola körzet lakossága 1948-ban.*

Öntötte Szlezák Ráfael Rákospalotán.

A harang másik oldalán Szűz Mária kis Jézussal található.

Püspöki szentmise

Elfogadva az egyházközség felkérését, december 15-én Antall József néhai miniszterelnök lelki üdvéért templomunkban mutatott be szentmisét megyéspüspökünk Dr. Kiss-Rigó László.

... Miniszterelnök úr is megtapasztalta életében, hogy bármit tett, mindig voltak, akik jobban tudták volna, hogy mit kell tennie. Neki ezzel a hozzáállással meg kellett küzdenie, talán egyik leghálátlanabb része volt a feladatának, a küldetésének. De ahogyan Jézus is megállapítja a mai Evangélium végén, Isten műveit a bölcsességei igazolják. Miniszterelnök úrnak, bár ő sem volt tökéletes, a szándékát, bátorságát, erkölcsi tisztaságát igazolta a történelem. Ezért ajánljuk őt, mi is bizalommal Isten végtelen szeretetébe és irgalmába, azzal a meggyőződéssel, hogy neki majd lesz módja, úgy elismerésben részesíteni őt, hogy abban nem lesz semmi visszasság... *Részlet a prédikációból*

Anyakönyvi hírek

Halottaink:

özv. Bedő Albertné – Kádár Mária

özv. Deák Jánosné – Gálig Mária

özv. Varga Mátyásné – Oláh Anna

Oláh Imre József

Cseh Jánosné – Bozó Veronika

Sinkó István

Lucz István

Pap Gáspárné – Radics Mária

özv. Katona Jánosné – Pap Etelka

Rudasy Frigyesné – Dolacsek Margit

Palásti István

Kerepesi Gyuláné – Kallai Mária

Juhász János

özv. Ornyik Józsefné – Varga D. Viktória

Kacziba Rókus

özv. Juhász Mihályné – Simmer Julianna

Kovács József

Sági Mihályné – Farkas Eszter

Mucsi György

Nagypál Illés

özv. Palásti Lászlóné – Kapás Franciska

Czombos Mihály

Sági Mihály

ifj. Szepesi Mihály

Mucsi József

Palásti Istvánné – Donka Viktória

+++

Megemlékezés a halottakról

November elsején templomunk énekkara István atya vezetésével emlékezett elhunyt szeretteinkre, akik gondolatban meglátogatták az anyák és apák, az elveszített gyermekek, harcban elesettek és rokonaink sírhalmát, imádságaikkal és egyetemes könyörgéseikkel idézték fel emlékeiket.

Újjá éledhet a világi ferencesség Piroskavárosban!

Piroskavárosban a régi ferences hagyományról sok embert hallottam emlékezni. Jó lenne, ha a hívő emberek között ez az egyedi elköteleződés, a ferences lelkeség újra feléledne. Vannak még néhányan közölünk – de egyre fogynak- akik tagjai voltak a ferences harmad rendnek. Erre a szép hagyományra építve szeretném ha a ferences jellegről Piroskavárosban nemcsak a kertben lévő szobor árulkodna, vagy egy kiállítás a plébánia alapításának 70. évfordulóján, hanem a lelkekben is tovább élne őseink hagyománya. Sok segítőkész ember dolgozik azon, hogy a plébánia jól működjön és egyre szebb, tartalmasabb legyen az egyházközség élete! Amikor a világi rend újjászervezéséről beszélgettünk akkor arra gondoltam, hogy a világi apostolokat jó lenne összefogni egy közösséggé, hogy egymást segítve, gazdagítva végezzék munkájukat. Kik is tulajdonképpen a világi ferencesek? Olyan a világban élő katolikusok, akik közösségben egymást segítve Szent Ferenc példája nyomán élik az életüket. Erre alkalmas keresztények városunkban nagyon sok vannak! Azt tervezem, hogy tájékoztatókat, beszélgetéseket szervezünk az érdeklődőknek, hogy megismerjük a világi ferencesség lényegét, és aki elhivatottságot érez ezen életforma iránt, azok megalakítják Piroskavárosban a világi ferences közösséget.

A délkelet-magyarországi ferences régió képviselőjét megkértem, hogy tartson néhány tájékoztatót a világi ferences életformáról egyházközségünkben. Az első előadások a rendház épületének emeleti termében lesznek. Időpontjait hirdetni fogom, illetve a hirdetőtáblán lesz látható. A világi ferencességgel kapcsolatos kérdéseket és válaszokat, tartalmazó lapot szintén kiteszek a hirdetőtáblára azért, hogy az érdeklődők némi tájékoztatást kapjanak kérdéseikre.

Veréb László plébános

Gondolkodjunk el ezen...

December 17-én meghívásunknak eleget téve bemutatkozó előadást tartott a Kolostor épületében Kerekes László, a délkelet-magyarországi ferences régió képviselője, aki az érdeklődő hívek előtt beszélt a világi ferencesség felvállalásának a szépségéről, az őseink hagyományára építve történő újjászervezésének lehetőségéről.

Mi fán terem a világi ferencesség?

Mi a feltétele e világi ferencességnek?

Egyházilag rendezett katolikus életállapot.

Mi az életcélja a világi ferenceseknek?

Próbálják élni az evangélium szerinti életet, - ami minden katolikusnak is az életcélja - Szent Ferenc példája alapján.

Hogyan értelmezik az evangéliumi szegénységet?

A világ dolgaiból (pénz, lakás, kocsi, divat stb.) annyit használnak fel a maguk számára, amennyi az üdvösségüket szolgálja.

Ne legyenek rabjai az anyagi javaknak.

Milyen életformát élnek a világi ferencesek?

Példásan helytállnak a világi állapotokban (munkahely, család).

Képességeik és lehetőségeik szerint dolgoznak az egyházban.

Részt vesznek – e közéletben a világi ferencesek?

A világi állapotuknak és karizmájuknak megfelelően környezetükben állást foglalnak a jó mellett és felemelik szavukat a gonosszággal szemben. Ez ma is aktuális. Ha rájuk esik a választás, tisztségeket töltenek be az egyházközségben. Sőt, aki tehetséget érez magában az közéleti szereplést is vállal.

Imaközösségek tagjai lehetnek-e a világi ferencesek?

Igen. Ez is, az is a megszentelt élet egyik formája.

Mi az elvárás az imaélettel kapcsolatban?

Ki-ki a saját lehetőségei szerint kapcsolódjék be az egyház imáiba, például: hat Mi Atyánk... és Üdvözlégy... a nap első felében, és ugyanennyi a második felében, zsolozsmázásba bekapcsolódás egyedül, vagy közösségben, egy tized rózsafüzér elmondása, bármilyen jócselekedet, vagy imafelajánlás másokért.

Miért fontos a közösségi élet?

A tagok egymást hordozzák testi és lelki bajaikban. Tapasztalataik, örömeik, bánataik megosztásával egymást segítik az evangéliumi életforma megvalósításában. Szükség esetén segítenek egymásnak.

Mi a hatása rám nézve, ha világi ferences életformát próbálom élni?

Türelmesebb, elfogadóbb, megértőbb tudok lenni másokhoz.

Saját problémáim hordozásában segítenek a társaim. (lelki, és testi bajban, kétkezi munkában stb.)

Ha letérnék az üdvösség felé vezető útról lesz olyan testvér, aki figyelmeztet, és imádkozik értem.

Mit nyer a környezetem abból, ha én világi ferences vagyok?

Szeretetteljesebb tudok lenni mások felé. Megértőbb, türelmesebb, elfogadóbb, önzetlenebb emberré válhatok általa.

Miért érdemes világi ferencesnek lenni?

Egy lehetséges út az üdvösség felé. Sokat épülhetek mások küzdelméből. Segítenek a testvérek, ha bajban vagyok. Rendszeresen imádkoznak, és misét mondanak élő és elhunyt tagjaikért, amely kegyelem forrása lehet számomra.

Ha világi ferencesként a túlvilágra jutok, akkor, amíg egy világi ferences is él a földön addig mindig imádkoznak értem.

Veréb László plébános

Az 1956-os forradalom emlékére

„Csodálatos, ami október 23-án történt. Fiataljaink, katonáink, munkásaink egy emberként szálltak szembe a zsarnoksággal.” Mindszenty József

Október 22-én a Kolostor épületében zenés irodalmi estre került sor, melyet az 1956-os forradalom emlékének szenteltünk. Az előadott alkotások között szerepelt P. Faddy Othmár egykori ferences plébános „Magyar tízparancs-1956” című verse is, melynek sorai jól kifejezik az erkölcsi felemelkedés útját, annak szükségességét. Közreműködtek: Csák László, Losonczy Zoltán, Mészáros Ádám, Pozsár Ferenc, Surján Attila, Varga Nándor, Zilahi Klára.

Múltidéző

November 18-án nyitottuk meg a plébánia hittantermében azt az emlékkiállítást, melyet a plébánia alapításának hetven éves évfordulója, valamint a ferencesek csongrádi munkásságának bemutatására szántunk. Köszönjük a kedves híveknek, hogy a megőrzött tárgyi emlékeik közül többen rendelkezésünkre bocsátottak fényképeket és írásos anyagokat, illetve vissza emlékezésüket megosztották velünk, hogy tovább tudjuk ápolni a lassan feledésbe merülő hagyományokat, a ferences lelkiületet.

A kiállításon kapott helyet az évforduló kapcsán kiírt pályázatra készített, Assisi Szent Ferenc életét és munkásságát bemutató írásos alkotások és rajzos ábrázolások, melyet az alábbi személyek készítettek:

*Atkári Ákos
Baktai Áron
Balázs Gábor
Berkecz István
Fazekas Zoltán
Gál Anna
Györgyi Bettina
Hajdú Viktória
Kenderesi Tímea
Koncz Noémi
Maszlag Bernadett
Menyhárt Gabriella
Nánási Eszter
Pálírkó Máté
Torbán Eszter Tünde
Tóth János
Tóth Nelli
Tóth Péter
Tóth Sára
Tóth Szimonetta
Vincze Aletta*

Anyakönyvi hírek

Keresztelés

Október 15.

Jarács Lili

Jarács Nóra Liza

Juhász Noémi

Vári Tibor Mihály

November 19.

Petrovics Hajnalka Mária

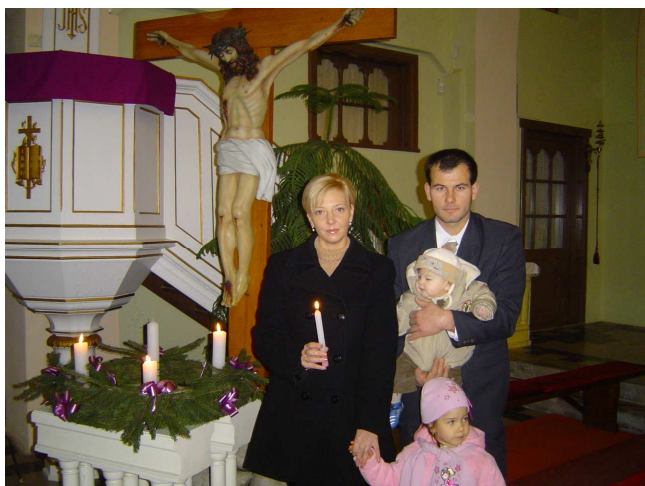

Szerencse Dávid Gábor

December 17.

Járó Dávid

Dei Levente János

Szent Erzsébet ünnepén

November 19-én -ilyen módon is- megemlékezve Szent Erzsébet napjáról, a szentmise után a hívek István atya vezetésével jelképes kenyérosztásban részesültek, ami követendő példaként szolgálhat a szegények, elesettek mai megsegítésére is.

Napfivér, Holdnővér

December 3-án templomunkban a hetven éves évfordulóhoz kapcsolódó rendezvénysorozat részeként zenés irodalmi műsorra került sor. A bemutatott és elhangzott művek felelevenítették Szent Ferenc életének és munkásságának főbb állomásait, megismerhettük, hogy korának erkölcsi értékei miként befolyásolták, és hogyan vezetett az útja a közössége megalapításáig.

Köszönjük a közreműködőknek - a felvételen nem mindenki szerepel, hogy önzetlen munkájukkal, előadásukkal színesebbé, és emlékezetessé tették a plébánia alapításának ünnepét.

Mikulás a templomban!

December első vasárnapján a szentmise végén – igaz nem váratlanul – templomunkba érkezett Miklós püspök kései utóda, akit a jelenlévő gyerekek kissé meglepődve, de énekekkel és szavalatokkal köszöntöttek. A jóságos látogató egy-egy Mikulás csomaggal köszöntötte meg a fogadtatást, illetve az elhangzott verseket, majd ígéretet tett rá; ha minden vasárnap ilyen szép számmal leszünk a miséken, akkor jövőre, - december elején - ismét ellátogat templomunkba.

Ádám – legenda

Ádám ősatyánkról sok legenda maradt fenn a középkorból, közülük az egyik így szól. Isten megengedte Ádámnak, hogy az első karácsony éjszakáján megjelenhessen ő is a betlehemi jászolnál Gábiel arkangyal kíséretében. Ádám könnyezve borult le a Kisdéd előtt, aki azért jött a Földre, hogy jóvátegye, amit Ádám és utána a többi ember bűneivel elrontott. Imádta a nagy irgalmasságot, amelyik égi trónusáról a földre hozta az Isten fiát. Nem fért azonban a fejébe, hogy ha már az Isten fia emberré lett, miért nem született égi származásához méltó környezetben. Ezt meg is kérdezte Gábieltől. – Mondd Isten angyala, miért nem született a Messiás királyi palotában, amikor azt jövendölték róla a próféták, hogy uralkodni fog? Miért szegény szűz az anyja, mikor írva van felőle, hogy népek vezére lesz? Miért fekszik szalmán, amikor övé lehetne a föld minden virágszirma? Gábiel így válaszolt:

– Ádám, te nem ismered azt a boldogságot, amit Isten a kiválasztottainak ad. Örülni a gazdagságnak, jólétnek, csillogásnak szép lehet, de ilyenkor a boldogság a világi javaktól függ. Földi kincsek nélkül is boldognak lenni, ez az igazi boldogság. A Messiás pedig az igazi boldogságnak akar utat nyitni.

Árkossy Lehel gyűjtése

Koncert a templomban

December 15-én a Piroskavárosi Általános Iskola második alkalommal rendezett nagysikerű karácsonyi hangversenyt templomunkban. A jótékony céllal fellépő neves művészek mellett, előadóként szerepeltek az iskola jelenlegi és volt tanulói egyaránt. A rendezvény jól szolgálta a városrész kulturális programjának színesebbé tételét, illetve plébániánk és a szomszédos iskola kapcsolatának további mélyítését.

Ünnepi szentmiserend

	Szent József templom	Szent László templom
24.	08.30 óra 24.00 óra	17.00 óra
25.	08.30 óra	15.00 óra
26.	08.30 óra	-
31.	17.00 óra	15.00 óra
01.	09.00 óra	15.00 óra

Az előző évek hagyományát követve, Karácsony napján a szentmise után, 09.30 órától a Piroskavárosi Általános Iskola tanulói Pásztorjátékot adnak elő templomunkban.

Január 1-től a Szent József templomban a vasárnapi és ünnepnap szentmisék 09.00 órakor kezdődnek.

Tisztelt Olvasóink!

Köszönjük, hogy írásaikkal, ötleteikkel egyre többen segítenek színesebbé tenni lapunkat, mely terveink szerint Húsvét ünnepére fog legközelebb megjeleni.

HARANG-SZÓ

Csongrád - Piroskavárosi Szent József Plébánia és a Bokrosi Szent László Templom híveinek lapja.
Megjelenik évente négy alkalommal, 350 példányban.
Szerkesztők: Felföldi Miklós és Fekete Imre
Számítógépes formázás: Pap Imre
Felelős kiadó: Veréb László plébános
Cím: 6640 Csongrád, Piroksa János tér 4. sz.
Tel./fax: 63/483-063
E-mail: sztjozsefplebania@csongrad.hu
Készült: SZVSZ Kft. Nyomda üzemében